

KRISTAUS KARALIAUS

LATVAS

No. 25. Mt. XIX.

Birželio-June 24, 1939

OTSE valet.
republictas
latvia

IV SEKMADIENIS PO SEKMINIŲ

E V A N G E L I J A

Lk. 5, 1—11

A NUO metu: minioms besiveržiant į jį Dievo žodžio klausytis, jis pats stovėjo prie Genezareto ežero. Jis pamatė du laivu sustojusiu prie ežero kranto: žvejai buvo išėję ir plovė tinklus. Įėjęs į vieną iš tųviejų laivų, kurs buvo Simono, jis paprašė jį atsistumti truputį nuo kranto ir atsisėdęs mokino iš laivo. Liovēsis kalbėti, jis tarė Simonui: Irkis į gilumą ir išmėskite savo tinklus valksmui. Atsakydamas Simonas jam tarė: Mokytojau, mes per visą naktį vargę nieko nesugavome, bet dėl tavo žodžio aš įleisiu tinklą. Tai padarę, jie užgriebė didelę žuvų daugybę, taip kad jų tinklas ėmė trūkti. Jie pamojo draugams, buvusiams kitame laive, ateiti ir jiems padėti. Tie atėjo ir pripildė abudu laivu, taip kad kone skendo. Tai pamatęs, Simonas Petras puolė Jėzui į kelius, sakydamas: Išėik nuo manęs, Viešpatie, nes aš žmogus nuodėmingas. Nes išgąstis buvo apėmęs jį ir visus su juo buvusius dėl to žuvų valksmo, kurias jie buvo

L E K C I J A

Rom. 8, 18—23

B ROLIAI: aš laikaus tos nuomonės, kad šio laiko kentėjimai negali lygintis su būsima garbe, kuri bus mumyse ap-reikšta. Nes sutvėrimas su išsiilgimu laukia Dievo vaikų garbės apreiškimo. Sutvėrimas juk buvo pavergtas tuštybei ne savo valia, bet to, kurs jį pavergė su viltimi, kad ir pats sutvėrimas bus išliuosuotas iš sugedimo vergijos į Dievo vaikų garbės laisvę. Mes juk žinome, kad visas sutvėrimas vaitoja ir kenčia skausmus iki šiolei. Ir ne tik tai jis, bet ir mes, kurie turime dvasios pirmones, dūsaujame patys savyje, laukdami Dievo išsūnystės, mūsų kūno atpirkimo Jėzuje Kristuje, mūsų Viešpatyje.

sugavę; taip pat Zebediejaus sūnu du, Jokūbą ir Joną, kurie buvo Simono draugai. Jėzus gi tarė Simonui: Nebijok, nuo šio laiko tu jau žmones žvejosi. Prisiyrę laivais prie kranto, jie visa paliko ir sekė jį.

“Nekilo Didesnio Už Joną Krikštytoją”

IŠSKYRUS, Kristaus Gimimo dienos, Bažnyčia savo kalendoriuje tik mini dviejų šventųjų gimimo dienas: Panelės Švenčiausios ir šv. Jono Krikštytojo. Šv. Jono gimimo diena būna švenčiama birželio 24-tą dieną. Jam tokia garbė yra skiriama, kadangi pats Kristus davė aukščiausią pagyrimą kai Jis sakė: “Iš tiesų, sakau jums, tarp gimusiųjų iš moterų nekilo didesnio už Jono Krikštytojo”.

Visa šv. Jono Krikštytojo istorija yra pilna stebuklų. Jo gimimas stebuklingu būdu buvo praneštas Zakarijui kai jis buvo įėjęs į Viešpaties šventyklą aukoti smilkalą. Tuo laiku pasirodė Viešpaties angelas ir pranešė Zakarijui, kad jo žmona, Elzbieta, pagimdys sūnų, kuris bus “didis Viešpaties akvaizdoje... ir dar savo motinos iščioje jis bus pilnas šventosios dvasios”. Taip ir įvyko

kaip angelas buvo sakęs.

Kai šv. Jonas buvo šeštą mėnesį Elzbietos iščioje, Panelei Švenčiausiai buvo pranešta apie Dieviško Žodžio Įsikūnijimą Jos iščioje. Ir kad geriau įrodžius jog visa tai įvyks kaip buvo sakyta, angelas pranešė Marijai, jog Jos giminaite Elzbieta taiposgi bus motina. Marija tuojaus išbėgo aplankyti savo giminaitę. Ir atsitiko, kad kaip tik Elzbieta išgirdo Marijos pasveikinimo žodžius kūdikis linksmai šokterėjo jos iščioje ir ji pasi darė pilna šventosios Dvasios. Sulyg kai kurių teologų nuomonės, tuo momentu gimtoji nuodėmė buvo atleista šv. Jonui: jis gimė be nuodėmės.

Šv. Jonas gyveno taip kaip angelas pranešė Zakarijui: jis negėrė vyno ar svaigiančių gėrimų, Jonas pagrąžino daug Izraelio vaikų į Viešpatį, jų Dievą. Ir šv. Raštas

šiai kalba apie Joną: **“Vaikas augo, ir stiprėjo dvasia. Jis buvo tyruose iki dienai savo pasirodymo Izraeliui”**.

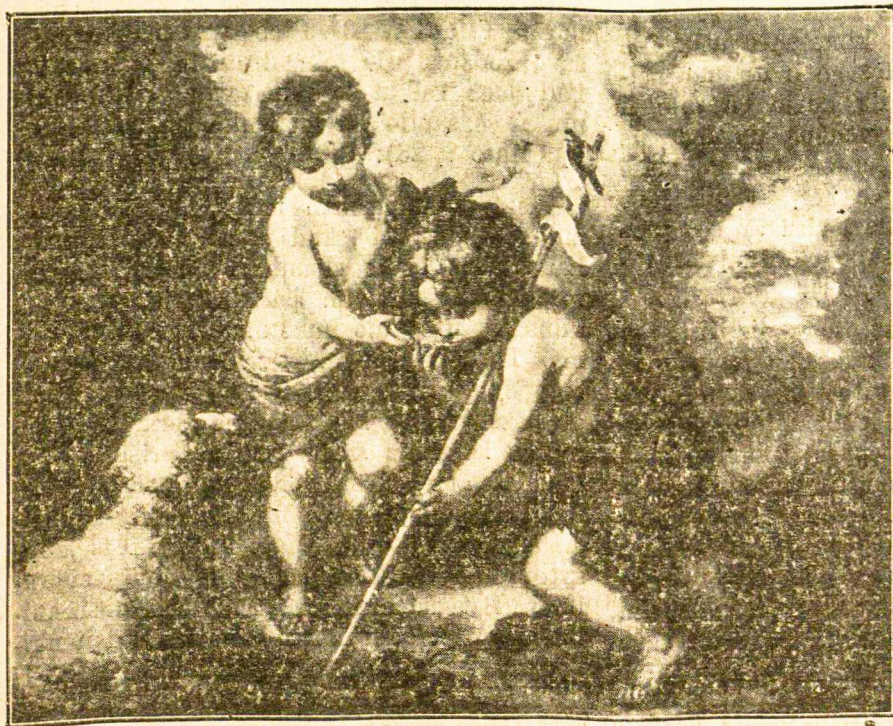
Vėlesniame savo gyvenime Jonas Krikštytojas buvo tas Kristaus pirmtakūnas apie kurį pranašai per ilgus amžius kalbėjo. Jis priėmė kelią Kristui skelbdamas krikštą žmonėms ir ragindamas juos daryti atgailą už nuodėmes. Kai Kristus buvo prisirengęs pradėti Savo viešąjį gyvenimą Jonas pakrikštijo Jį Jordane. Jonas Krikštytojas turėjo didelę garbę perstatyti Kristų visai žmoniškai, **“Štai, Dievo avinėlis, štai kurs atima pasaulio nuodėmes”**. Po tam Jonas Krikštytojas ramiai pasitraukia iš pasaulio kad nenustelbus Kristaus veikimą žmonių tarpe. Kiek vėliau Erodo, Judėjos Tetrarkas uždarė Joną kalėjime, kadangi jis jį išbarė dėl priėmimo savo brolio pačios, Erodijos, prie savęs. Erodo gimimo dienoje, iškilmingos puotos metu, Salomė, Erodijos dukterė, šoko visų svečių akyvaizdoje ir ji taip sužavėjo Erodą, kad jis buvo pasiryžęs atsižadėti ir net pusę savo karalystės Salomei. Ji pareikalavo Krikštytojo galvos ant lėkštės. Ir tuomi baigiasi šv. Jono Krikštytojo

istorija bet kilnus pavyzdys tebegyvuoja.

Mes daug ką galime išmokti iš Jono Krikštytojo gražaus gyvenimo. Žymiausia jojo dorybė buvo apsimarinimo arba savęs atsižadėjimas. Gyvendamas tyruose Jonas nešiojo drabužius padarytus iš kupranugario plaukų ir buvo susijuosęs savo strėnas šikšniu diržu. O jojo vienintelis valgis buvo skėriai ir miškinis medus.

Kad Jonas Krikštytojas nuoširdžiai mylėjo tylų, ramų gyvenimą liudija faktas minėtas šventame Rašte nes jis buvo tas, **“kurs krikštijo tyruose”**. Jis pasaulio nekentė ir nesibijojo būti nužudytas už tiesos skelbimą. Vėliau, Kristus, kalbėdamas apie Joną, sakė, **“Jis buvo degas ir šviečias žiburys”**.

Kiekvienas krikščionis, o ypačiai, visi vyrai krikštijoti Jono vardu turėtų nuoširdžiai sekti kilnų Jono Krikštytojo pavyzdį. Jo kilnus nuoširdumas kaip tik turėtų patraukti visus prie tobulesnio gyvenimo. Jonas yra garsusis blaivybės globėjas. Jis per visą gyvenimą svaiginančių gėrimų niekad neragavo. Jonas veda mus į tikrąjį krikščionišką gyvenimą. Sekime Jono Krikštytojo pavyzdį ir pelnysime amžinąjį gyvenimą.

Vėl prabilk šventasis Jonai,
Kad krikščionių milijonai
Viešpačini tikrai tarnautų
Ir doros keliais keliautų.

Parašė Alban Goodier S. J., Hierapolio Arkivyskupas.

Vertė A. NAUDŽIŪNAS, M. I. C.

Jėzus Kristus -- Žmonijos Pavyzdys

(Gerb. Kun. J. Karaliaus premijuotas vertimas)

2. Pamokslininkas ir Žmonės

Jis jiems kalbėjo jų kalba. Visa ką sakė, jų gyvenimo kalba sakė. Jis matė jų skurdą. Jis matė, kad jie nusilpę, nuvargę, žiaurumų, neteisingumų ir nesupratimų prislėgti. Už tai jis juos laimino ir į jų žaizdas įpylė skausmą švelninančio aliejaus. Jis klausė karštų brolio prieš brolio barnių ir nurodė priemones sustaikymui. Jis pastebėjo jų palinkimą ištvirkti ir persergėjo. Jis girdėjo jų nešvarias kalbas, nedorius keiksmus, kreivas prisiegas vedančias į kitus prasižengimus, kylančią vieno prieš kitą neapykantą, ir įsivaizdavimą jog esti pareiga atkeršyti, ir visa tai išblaške. Jis stebėjo kaip jie meldė, kaip išmaldas davė, kaip pasninkavo. Juos persergėjo prieš vien išorinį pasirodymą. Jis atjautė jų kasdieninius rūpesčius, susirūpinimą savo kasdienine duona ir drabužiais. Jis apgailestavo, kad taip godžiai savo kasdieninį uždarbį krovė. Jis matė, kad jų akys atydžiai sekė pirklio svarstyklės turgavietėje. Drąsiai ir su pasitikėjimu jis ugdė juose kilnesnę dvasią. Jis ištyrė tėvo ir sūnaus, draugo ir artimo meilę ir teisingai pažino iki kurio laipsnio ji gali išverti. Jis jų gyvenimą gyveno, jis vienas iš jų, jis juos perdėm pažino, matė jų geras ir blogas ypatybes. Ir jis juos mylėjo! Neatsižiūrėdamas į visa tai, jis juos mylėjo ir davė jiems savo meilės pareiškimą (cf. Mato 5, 1 iki 7, 29).

Bet arčiau pažiūrėjus, nors jis ir tapo vienas jų, tačiau kiek aukščiau ne tik už juos, bet ir už visus kitus jis save statė. Jis laimino juos tokiu užtikrinimu, kuriuo nė joks žmogus, ne, net ir nė joks pranašas niekad nėra išdrįsęs laiminti (Luko 6, 22). Karolio galybe jis skelbė pasmerkimo ištarimą (Luko 6, 24). Kaip valdytojas kalbėjo: "Aš atėjau įvykdyti" (Mato 5, 17); "Aš gi jums sakau" (Mato 5, 22); "Aš sakau jums" (Mato 5, 20). Kas gi taip apie save

kalbėjo? Jis citavo Mozę ir pranašus, o save ir savo naują mokslą statė aukščiau už juos (Mato 5, 19). Jo įsakymai toliau siekė negu Įstatymas. Jis drąsiai priešinosi to Įstatymo mokytojams, parisiejam (Mato 5, 20). Jis žadėjo užmokesnį, kurio nei Įstatymas nei parisiejai net nė svajoti nedrįso. "Jūsų užmokesnis bus gausus" (Mato 5, 12). "Būsité vaikai jūsų Tėvo, esančio danguje" (Mato 5, 45). "Jūsų dangiškas Tėvas jums atsilygins" (Mato 6, 4). Jis apsiėmė išmokyti visus žmones kaip melstis, kaip kalbėtis su Visagalinčiu Dievu, Dievą gi jis stačiai vadino savo ir jų Tėvu. Jis kalbėjo apie šį Tėvą, kaipo asmeniškai jį pažįstas. Jiems pasakojo apie Tėvo apvaizdą, kaip jais rūpinasi, kaipo pats turįs ką bendro su tuo darbu. Minėjo jo gailėstingumą kaipo vieną iš būdingųjų ypatybių. Statė jo tobulybę kaipo idealą, kurio jie kaipo jo sūnūs gali trokšti ir jį atsiekti (Mato 5, 48). Kalbėjo apie dangaus karalystę, lyg ji būtų jo, ir ją žadėjo, kam norėjo (Mato 7, 20). Stebėtinai kalbėjo apie savo žodžius. Jie tokie brangūs ir svarbūs, kad juos reikia laikyti tartum pats žmonių ir pasaulio buvimas nuo jų priklausytų (Mato 7, 23).

Visgi jame nebuvo matyti jokio išdidumo, nieks nejautė, kad jis būtų apsimetėlis. Kiekvienas žodis skambėjo teisingai. Galime jausti jo savim pasitikėjimą, tikrumą, kilnumą, ir idealo aukštumą, bet ne išdidumą. Tiesa reiškėsi kiekviename jo tartame žodyje, — žmogiška Tiesa, tiesa glūdinti gelmėse viso to kas žmoguje geriausia, prie kurios žmogaus širdis tuojaus prisiriša. Jis buvo drąsus kuomet jį užpuolė priešai (Mato 5, 11). Jame buvo moralinė drąsa aukščiausiam laipsnyje (Mato 5, 44). Tas klausytojų tarpe sukėlė garbės ir šlovės supratimą. Bet jame kartu pasireiškė nusižeminimas, pasivedimas kito valiai, pasitenki-

nimas, džiaugsmas visame, o tas paguodė net vargingiausiai gyvenanti. Jojo kalboje reiškės švelnumas pasiekias jautriausiai kenčiantį, pasigailėjimas pasiekias, pakelias ir palinksmingas nuliūdusį ir kartu atleidžias prasikaltimus nusidėjėliui. Jis suprato artimo ir priešo meilę, ir kraštutinumus į kuriuos ta meilė veda. Tėvo meilė, visiškas Tėvui atsidavimas, draugiškas apsiėjimas su Tėvu, kuris pritiko labai numylėtam Sūnui, paprastas Tėvu pasitikėjimas, jaukus ir žmogiškas lyg kūdikio jam pasivedimas — visa tai pasireiškė jo kalboje, nors jis, ten sėdėdamas ir kalbėdamas buvo jų visų Viešpats, Galybių Viešpats.

Taip, dėlei jo pasakytų žodžių, žmonės neišvengiamai mąstė apie jį ir jį stebėjo. Visi jį sekė. Visi iš vien prie jo buvo pritraukti, visi be išimties. Maži vaikeliai, sužavėti, akis išvertę žiūrėjo į jį ir užmiršo savo motinų globojančią ranką (cf. Mato 19, 13). Motinos žiūrėjo ir laikinai užmiršo savo vaikelius. Lazdomis ramstydami sulinkę seneliai žiūrėjo į sėdintįjį ant akmens ir buvo paakstinti į naują gyvenimą (cf. Lu-

ko 13, 11). Sapnuose paskendęs jaunimas žiūrėjo, buvo sužavėtas ir troško atlikti didžius dalykus (cf. Mato 10, 17). Nemokyti, paiki klausėsi ir džiaugėsi išgirdę ir suprastę (Mato 13, 11). Mokyti, aukšto proto klausėsi ir jo minčių svarumu buvo nugalėti (Mato 17, 10). Atsilankiusi išdidi ponija norėjo jį išmėginti, ir tartum stabo ištikta lenkė prieš jį galvą, jausdama kiekvieno jo žodžio jėgą (cf. Luko 10, 37). Pakrikėliai, gatvių žmonės, gyvenimo parblokštieji, sėdėjo prie minios krašto ir suprato, kad jo skelbiami žodžiai lygiai ir jiems buvo taikomi (Luko 14, 25). Nekalti, kilnios dvasios žmonės atsilankė ir pelnė džiaugsmo; nuėjo paraginti tobuliau gyventi ir labiau pasiaukoti (Mato 20, 21). Nusidėjėliai, begėdžiai, labiau savo kaltę atjautė, bet dabar galėjo nusiminimo ašaras nubraukti ir su nauja niekad pirmiau nejausta viltimi žengti tiesiu keliu. Atsinaujinus gyvenimo krypčiai, atsinaujino juose gaivinanti meilė, kuri ištryško iš to žmogaus ir vėl plaukė atgal prie jo. (Luko 15, 1).

Šv. Jonas Fisher Garbingai Miršta

KELETA metų atgal, Pijus XI įrašė vieną garbingą anglų kardinolą, Joną Fisherį į šventųjų skaičių. Šv. Jonas Fisheris sykiu su šv. Tomu More paguldė galvą ant kaladės gindamas tiesą, kad bažnyčios dalykuose vyskupai turi reikalo vien su šv. Tėvu. Tuo laiku Henrikas VIII, Anglijos karalius, buvo norėjęs vesti neteisėtą žmoną ir tokiu atveju garsusis kardinolas negalėjo tylėti. Jo karžygiškas pasiaukojimas tikrai buvo kilnus, vertas ne vieno paminėjimo. Ir jo šventė kaip tik pripuola šią savaitę, birž. 22 d.

Jonas Fisheris, gimęs 1469 m., Yorkshire, Anglijoje, buvo gana gabus jaunuolis. Turėdamas 14 metų amžiaus jau išgijo gramatikos magistro laipsnį. Jis pasirinko dvasinį luomą ir jo energingumas privedė jį prie ankstyvų kunigystės ir vyskupo šventimų. Tas pats energingumas privedė jį prie dažnų susikirtimų su Liuterio sekėjais. Ir

tokiu būdu jo garbė pasklido per visą Angliją iki kol Henrikas sumanė varyti atskirą savo gyvenimą ir atsiskirti su bažnyčios reikalavimais tuo atžvilgiu.

Visas nesusipratimas tarp Henriko VIII ir kardinolo Fisherio kai karalius pamilo Oną Boleyn. Nuo tos nelaimingos valandos jie ieškojo progos atstumti savo teisėtą žmoną Kotryną iš Aragono. O Fisheris būdamas tuo laiku garsusis Anglijos vyskupas ir nenusileidžiantis tikėjimo gynėjas patraukė visas žmonių minias prie savo nuomonės naujų vedybų klausime. Nepaisant priešingos nuomonės Henrikas apsvėdė ir stengėsi neteisėtą žmoną, Oną, apvainikuoti Anglijos karaliene. Tai Henrikas VIII pradėjo ieškoti patvirtinimo naujoms vedyboms iš Popiežiaus Klemenso VII. Tačiau gerai apsvarstęs dalyką nusprendė, jog Henriko VIII ir Kotrinios susituokimas yra tikras, teisėtas, ir tokiu būdu Henrikas negalys vesti kitos žmonos.

Henrikas, visvien labai bijojo žmonių nusistatymo ir žinojo, kad vyskupo Fisherio paaikškinantis žodis greitai galėtų pakeisti žmonių nuomonę. Atpuolęs Canterbury arkivyskupas, Crammer, buvo įgaliotas priimti priesaikos iš nusikaltusio vyskupo Fisher. Priesaika reikalavo, kad pripažintų Henriko vaikus kaip teisėtus paveldėtojus ir kad atsižadėtų visokios svetimos valdžios, t. y. reikalavo neištikimumo Šv. Tėvui. Pirmąjį punktą vyskupas priėmė bet antrą atmetė su priekaištu, kad Henriko vedybų klausime ir kituose panašiuose klausimuose šv. Tėvo nutarimai o ne karaliaus nutarimai yra Dievo Valia. Už tokį atkirtimą vyskupas pateko į kalėjimą.

Kentėjimai kalėjime

Kai vyskupas Fisher pateko į kalėjimą jis jau buvo 65 metų senelis. Jo kentėjimai Londono bokšte tikrai buvo žiaurūs. Vienam savo draugui jis šiaip rašo apie savo vargus kalėjime, "Aš neturiu marškinių, nei kojinių; o kiti rūbai yra skudurai. Aš taip apiplyšęs, kad net gėdžiuos. Aš visa kantriai nukėsčiau kad būtų kuo apsidengti nuo šalčio. O kas link maisto; vienas Dievas žino kiek sykių negavau užtektinai. Prašau jus tarpininkauti, kad mane pasigailėtų ir priversk juos man duoti visų dalykų reikalingų mano sveikatai ir amžiui". Per visą tą skausmo laiką gerbiamas vyskupas neturėjo jokios bažnytinės paguodos. Tačiau, jo nepaprastas energingumas nenustojo toliau veikęs ir kalėjimo metu jis parašė du dvasinio turinio veikalus, "Dvasiška Paguoda" ir "Tobulos Tikybos Kelias".

Kiek vėliau Anglijos parlamentas nutarė, jog karalius turi dvasiškos valdžios pirmenybę. Jis tuomi suteikė karaliui pilną teisę nuteisti vyskupą Fisher mirties bausme. Iš tolimesnių to parlamento nutarimų matosi, jog jie nelabai norėjo jį nuteisti mirtin, nes jie nelaikė jį "piktą revoliucionieriu" ir tokiu būdu nevertas mirtinos bausmės. Toks valdininkų paaikškinimas nelabai patiko Henrikui ir jis toliau laikė jį kalėjime. Toliemesni tardinėjimai ir bylinėjimai neįrodė jam kaltės. Ir taip tęsėsi kalėjimo vargai iki gavenios, 1535 m.

Tuo tarpu Popiežius, Povilas III sumanė

pakelti nuskriaustąjį vyskupą į aukštesnę garbę ir padarė jį kardinolu. Šv. Tėvas manė jog Henrikas tokiu būdu pasigailės vyskupū ir paleis jį iš kalėjimo. Karalius beveik pasiuto iš piktumo, kai išgirdo Šv. Tėvo sumanymą ir garsiai grąšino sakydamas, "Tegu Šv. Tėvas prisiumčia raudonąją skrybėlę Jonui Fisher, bet aš duodu žodį jis neatras galvos ją uždėti".

Vieną savaitę prieš mirtį Henrikas pasiūkė vyskupą Fisher į paskutinį tardymą. Apkaltinimas buvo karalystės išdavimas. Bet, tiesioginiai negalėjo įrodyti, jog jis būtų karalijos išdavikas ir baustinas mirties bausme. Teisėjas buvo išpėtas, kad karalius reikalauja mirties bausmės. Ir sulyg perspėjimų vyskupas buvo pasmerktas pakorimu. Tačiau, Henrikas permainė bausmę į galvos nukirtimą.

Šventojo Paskutinieji žodžiai

Trečią valandą ryto, birželio 22 d., 1535 m. kalėjimo sargai pažadino senelį vyskupą ir pranešė, jog mirties diena jau išaušo. Jis tuojaus pasiprašė leidimo kelias valandas pamiegoti. Prasnūdęs valandėlę, jis atsikėlė, nusivilko savo ašutinę, ir apsirėdė gražiausiais vyskupiškais rūbais. Sargas nustebo. Šventasis jam sakė, "Ar tu nežinai, kad ši diena man yra linksnumo diena ir aš einu į savo vestuves ir tokiu būdu man reik kuo gražiausiai apsirengti". Devintą valandą jį išlydėjo į mirties vietą. Eidamas jis kalbėjo šv. Jono Evangelijos žodžius: "Tai yra amžinasis gyvenimas kad jie pažintų tave, vienatinį tikrąjį Dievą, ir kurį tu siuntei, Jėzų Kristų. Aš pašlovinau tave žemėje, baigdamas darbą, kurį tu man davei daryti. Dabar Tu Tėve, pašlovinink mane pas save ta šlove, kurią aš turėjau pas tave, pirma ne kaip atsirado pasaulis". Eidamas arčiau prie mirties vietos jis save ragino sakydamas: "Mano senos kojelės! Eikite toliau! Atlikite savo pareigas. Atliekamas kelias yra trumpas. Sąžiningai atlikite šį paskutinį patarNAVIMĄ". Visi stebėtojai tuojaus pastebėjo, jog jis pradėjo eiti sparčiau prie kaladės. Kai jis stovėjo prie kaladės ant kurios reikėjo dėti galvą, teisėjas davė paskutinę progą, ir siūlijo jam laisvę už pripažinimą, kad Henrikas turi visas šventojo Tėvo teises ir

net bažnytiniuose dalykuose. Bet Jonas Fisher, atsisukęs į žmones garsiu balsu šaukė: „Aš atėjau mirti už Katalikų tikėjimą ir dėkoju Dievui už progą. Tik prašau jūsų pagalbos, melskitės už mane, kad būčiau ištikimas ir tvirtas savo tikėjime šioj mirties valandoj“. Nusikreipęs nuo žmonių jis meldė Dievą, „Meldžiu, Tave Viešpatie, užlaikyk karalių ir jo karaliją ir atsiųsk jam gerus ir išmintingus patarėjus“. Paskui tekalbėjo himną, „Tave Dieve garbiname“.

Dėdamas savo galvą ant kaladės jis tarė, „Tavyje Viešpatie dedu savo viltį, ir nebūsiu užgėdintas per amžius“.

Vienu kirčiu jam ir nukirto galvą. Ir karaliaus įsakymu ji buvo uždėta ant jėties ir laikoma keturioliką dienų prie Londono tilto.

Tokiu būdu visi bažnyčios karžygiai garbingai miršta už tikėjimą, nes jie žino, jog gausus užmokestis laukia jų amžinam gyvenime.

P. P. Činikas, M.I.C.

Šventasis Mažutėlių Tarpe

SENIAU vaikučiai buvo prileidžiami prie pirmosios šv. Komunijos tik eidami dviliktuosius metus. Tačiau pradžioje mūsų dvidešimto šimtmečio Popiežius Pijus X-tasis išleido dekretą, sulyg kurio vaikučiai turį septynius metus jau gali būti prileisti prie pirmos šv. Komunijos. Pijus X-tasis to dekreto proga išsitarė, kad „rasis šventųjų mažutėlių tarpe“. Vienas tokių yra Gaijus (Guy) de Fontgalland.

Katalikai Prancūzijoje ir plačiame pasaulyje yra labai susirūpinę Gaijaus (Guy) de Fontgallando beatifikacijos procesu. Romoje jau yra gauta virš du milijonai parašų asmenų prašančių, kad kuo greičiausia būtų baigtas tas procesas ir tasai berniukas būtų paskelbtas palaimintu. Šis nuostabus vaikas, gimė Paryžiuje, lapkričio 30 d., 1913 m. Gyveno taip kaip ir kiti vaikučiai gyvena, tačiau savo trumpame gyvenime pasiekė didelį šventumo laipsnį. Jisai ypatingai mylėjo Jėzų švenčiausiame altoriaus Sakramente, Panelę Mariją, ir Kristaus vietininką ant šios žemės, Popiežių. Keletas jo išsireiškimų rodo jo gilų susivienijimą su Kristumi ir jo meilę Marijai. Jis dažnai sakydavo: „Jėzus ir aš, mes vienas kitą labai mylime. Mes viską tarp savęs išsprendžiame“. Vėl, „Eiti tiesiai į dangų reikia tik mylėti Jėzų ir Jo Motiną daugiau už viską“. Jo pamaldumas nėjo iš ribų, nors ir buvo gražiai vaikiškas. Jam šventoji Komunija, ražančius ir mišiolėlis buvo priemonės eiti prie Dievo, o jos kiekvienam yra lengvai prieinamos.

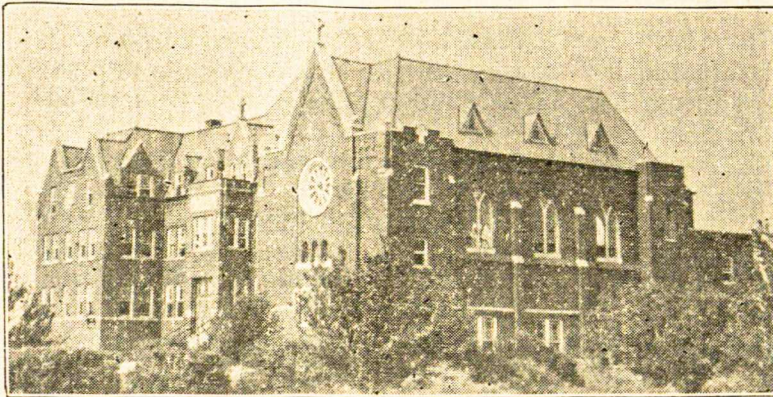
Pirmą Komuniją jis priėmė būdamas septynių metų; per ją Išganytojas jam pasakė,

kad neužilgo pasiims jį pas Save. Gaijus, nors gyvenimas jam buvo vos prasidėjęs ir jam taip skaisčiai šypsojos, pratarė tik vieną karžygišką žodį, „Taip“. Šią paslaptį jis vienas su Jėzumi išlaikė savo širdyje per keturis ilgus metus, pasisakydamas savo motinai vos pusantro mėnesio prieš savo mirtį kada staigiai susirgo. Kaip jam turėjo būti sunku eiti į mokyklą, ruošti savo pamokas, kada žinojo, kad iš viso to nieko nebus, nes greitai laikų reikės su viskuo skirtis! Ir jis taip troško būti kunigu, kad galėtų Kristų visiems skelbti! Vienas jo didžiausių džiaugsmų buvo kada teko su savo tėvais vykti į Liurdą, aplankyti savo „dangišką Mamytę“, kaip jis meilingai Mariją vadindavo. Šis prancūzukas mirė sausio 24 d. 1925 m. po labai sunkios ir skaudžios ligos. Jo paskutiniai žodžiai buvo: „Jėzau!... myliu Tave!... Mamyte!“

M. T. Jodka

TĒVAI MARIJONAI KVIEČIA

Tēvu Marijonu Seminarija, Hinsdale, Ill.

8-tā skyriū baigusius berniukus stoti ī Tēvu Marijonu juvenatr (High School) ir mokytis ī misijonierius, ar Thompson, Conn. prie Marianapolio Koleģijos, arba Hinsdale, Ill. prie Tēvu Marijonu Seminarijos.

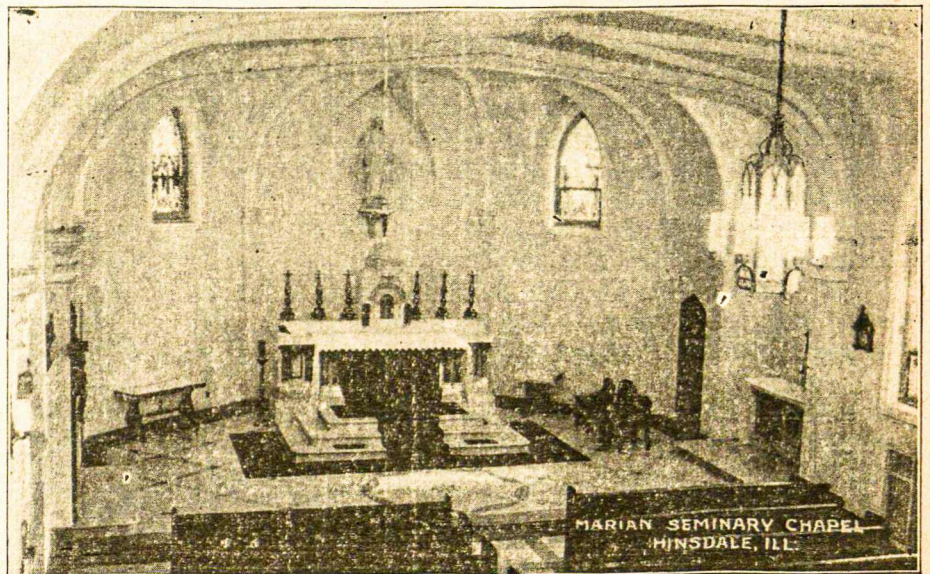
Kas nori būti misijonierium ir pasiaukoti Kristaus Bažnyčios reikalams, tas tekreipiasi dėl platesniū informacijū sekančiai:

Rev. J. Mačiulionis, M. I. C.,
2334 South Oakley Avenue,
Chicago, Illinois

KIEK KAINUOJA TĒVŲ MARIJONŲ JUVANATE?

Mokslas dovanai. Bet mokama \$250.00 metams už išlaikymą: valgi, skalbimą ir tt. Bernukai neišsigalintieji mokesčių

užsimokēt, jeigu tik turēs geras kvalifikacijas, bus dispensuojami nuo dalies mokesčio ir net bus dovanai priimami, jeigu jų kvalifikacijos bus labai geros.

Tēvu Marijonu Seminarijos Kopyčia, Hinsdale, Ill.

Berniukas privalo atsiųsti su prašymu:

- 1) krikšto sertifikatą.
- 2) paskutinį mokslo raportą.
- 3) rekomendaciją nuo savo klebono.
- 4) sveikatos sertifikatą.
- 5) savo fotografiją.

Berniukas privalo turėti:

- 1) gerą dorinį charakterių.
- 2) vidutinį mokslui talentą.
- 3) norą tarnauti Dievui vienuolyne arba kunigiškame luome.
- 4) turi būti sveikas.

Kun. V. Šauklys, M.I.C.

Kaip Pasirinkti Gyvenimo Drauga

Dvi jaunavedžių rūšys

HENRIKAS VIII Anglijos karalius po atpuolimo nuo Bažnyčios vedė 6 žmonas vieną po kitos. Kai tik nusibosdavo viena, nukirsdindavo jai galvą ir vesdavo kitą. Pasipiršo pagaliau jusiai Danijos princesei. Bet ši turėjo proto ir atsakė jam:

— Jei aš turėčiau dvi galvas, tekėčiau už jūsų, viena man vis dar liktų. Bet kadangi dabar turiu tik vieną, negaliu rizikuoti!

Šis atsitikimas vaizduoja dvi mergaičių rūšis: rimtai žiūrincias į vedybas ir lengvabūdiškai. Vienos teka, kad tik būtų ištekėta, nors ir už kelmo, nors po kelių mėnesių kaip anoms karalienėms tektų ir kalvą padėti. Tai lengvabūdės plaštakės, kurioms vėliau daug tenka atkentėti. Antrosios rimtesnės, apdairesnės ir atsargesnės. Jos apsirikdamos gyvenimo draugą, kaip ta Danijos princesė, apsižiūri, kad galvos kur neįkištų, kad visą amžių verkti nereikėtų.

Bažnyčia visais laikais gynė amžiną situokėlių meilę. Ji remia ir saugo vedusiųjų ištikimybę vienas antram iki grabo lentos.

Kada minėtas Henrikas norėjo pamesti savo žmoną Kotriną Aragonietę, popiežius jam pasakė:

— Tau nevalia to daryti! Nevalia vesti antros žmonos, kol gyva pirmoji.

Popiežius gerai žinojo, kad nepatenkinus Henriko VIII noro, jis atplėš visą Angliją nuo Katalikų Bažnyčios. Apie tai popiežių įspėjo kardinolas Wolsey, tą patį dalyką popiežiumi pranašė karalius Pranciškus I. Bet Bažnyčia ėjo savo keliu. Moterystės neišardomybės Bažnyčia neišmainė net į visos Anglijos katalikiškumą.

Su tokiais Henrikas Bažnyčia nesiliauja kovoti ir šiais laikais. Ji smerkia šeimų ardytojus.

Bet reikia, kad ir besituokiantieji būtų atsargesni. Kad eidami moterystėn, eitų su didesniu pasirošimu ir atsargumu.

Apsižiūrėk, kam žadi amžiną meilę

Pats pirmutinis dalykas — pažinti tą, ku-

riam prisieksi amžiną meilę ir ištikimybę.

Vienuolynuose pirmiau, negu leidžiama daryti apžadus, reikalaujama, kad kandidatas per ištisus metus būtų tiriamas, kad pats įsisąmonintų, kokį žygį jis darys ir suprastų, kokias pareigas ir luomą jis sau užsideda. Šis ištyrimo laikotarpis vadinamas novicijatu, naujokavimu. Panašus novicijatas: ištyrimo ir apsisprendimo laikas turi būti suduotuvės, tai yra, tas laikotarpis nuo susipažinimo ligi eisiant prie jungtinių altoriaus.

Kaip pažinti žmogų? Jei aš noriu pažinti vaikiną, gal aš žiūrėsiu, kaip jis kišdamas gėlių puokštę šnabžda saldžius žodžius? Ne. Tada jo žvėriukas, kurs tūni jame, yra pažabotas. Jį pažaboję mergaitės gražumas arba jos turtai. Bet, norėdama vaikiną pažinti, aš žiūrėsiu, kaip jis elgiasi su motina, kaip su savo broliais ir seserimis, kaip su tarnais, kur nėra jokio išskaičiavimo.

Jei jis arba ji tokiais atvejais duoda sau valią, tai ir visas jo gerumas tėra dirbtinas ir nepastovus.

Koks yra vaikinas savo seselėms, mamytei, namiškiams, net gyvuliams, toks jis bus ateity ir savo žmonai.

Šv. Dvasia tebus tau vadovas

Išrinkti rimtą ir patikimą gyvenimo draugą ar draugę nėra lengvas dalykas. Todėl ir rusų patarlė sako: Eini į karą? — Melskis vieną kartą. Plauki į jūras? — Melskis du kartus. Vėdi žmoną? — Melskis tris kartus.

Tuo norima pasakyti, kad vedybos turi būti daromos tik po rimto apsigalvojimo ir prašius Dievo apšvietimo maldoje, o ne taip sau tik šurum-burum paskubomis ir neapgalvotai.

O kad vedybos šiandien daromos perskubiai ir neapgalvotai, tai nereikia daug aiškinti. Gyvenimas tam duoda daug pavyzdžių.

Nespėjo susitikti jaunuolis su jaunuole ir jau bėga tuoktis. Vakar pasimatė pirmą kartą, šiandien viens antrą pamilo ir jau po savaitės tuokiasi. Jie prisiekia "amžiną ištikimybę", bet nežino, kam. Jaunoji nežino,

kokie vaicino ļpročiai ir ydos. Jī neturējo laiko susiklausinēti, kad jis yra girtuokliavime beveik čempijonas, o naktis praleidžia prie kortu, tinginys ir atšales tikējimo praktikavime. Vaikinas gi vēl īs savo pusēs nepasiteirauja pas rimtus kaimynus. Gal jo dievinama sužadētīnē yra pirmoji liežuvnīkē, mažos sveikatos, nešeimynīška, netaikaus būdo ir sunkiai sugyvenama?

Ir štai jie, nepažīņ vienas antro, prisiekia "amžīnā meilē". Ar galima dar lengvapēdišķiau ī gyvenīnā žīūrēti?

Tokuļ porskubīų vedybū kaltīnīnkas be kita ko yra netīkēs jaunīmo auklējīmas. Visokīe fokstrotai šiandīen pītīn laiko jaunīmā subrendīna, īsugdo geidulus taip, kad pasīkui jie verēia be laiko skubīntīs su vedybomis. O auklējīmas nēra īsmokēs blaīvīau pažvelgtī ī geiduluļ sukeltus norus juos pažaboti, kai jie tampa neprotīngī ir kenksmīngī.

Taīgi nebe pagrīndo rusū patarlē, kaip mīnējome, sako: kad, norīnt sudaryti laīmīngā moterystē, reīkia daugīau melstīs, negu īs plaukīant ī jūras ar īšeīnant ī karā. Visai teīsīngai yra kažkas pasakēs, kad geros moterystēs yra dangujē sudaromos. Žīnoma, jei jaunīejī to šv. Dvasīos tarpīnīkavīmo ir prīsīdējīmo nuošīrdžīai prašo.

Kaip malonus atsīmīnīmas ir šiandīen man stovī akyse vīnā mergaitē. Tai buvo savarankīška ir użīmanti mokytojōs vietā. Vīenu metu jī ēmē rodytis labīau susīkaupusī ir religīngesnē.

Kada kitā sekmadienī paskelbē jos pirmuosīus użsakus, jos kaimynē nustebusī tarē jai: "Vakar, žīnot, aš labīai nustebau īsgīrdusī jūsū użsakus. O aš manīau, kad jūs stosīt ī vīenuolynā".

Ne tik ī vīenuolynā stojant reīkalingā šv. Dvasīos švīesa, bet gal dar labīau jī reīkalinga eīnant prie jungtuvīų altorīaus, kur neatšaukīamai susīrīšama visam amžīuī. Klai da trūmpa, skausmai īlgi, sako poetas. Ir padarytos sykj klaidos, nebeīstaisysī, kad ir kažkaip nēmylīmu vēlīau pasīrodytū tau vyras.

Vargas jaunūolīams, jei jie savo pašaukīmā sprendžia pasīlīnksmīnīmo salēse, baliuose ir vakarušķose, bet ne bažnyčiose, maldos susīkaupīme ir Dīevo malonēje. Toks pašaukīmo īssprendīmas gali swardyti viso būsī-

mojo gyvenīmo svajotas laīmes. Uż tat īs tokių skubotai ir be Dīevo palīmos sudarytū moterystīų, mes matome daug persīskyrīnū, nesugyvenīmū ir vaidū.

Kaip pasīrīnktī gyvenīmo draugā

Vedybū nepaversskīme pīrklyba

Kartais tenka īsgīrstī, kad īsimylējē jaunūolīai nusižudo dēl to, kad tēvai draudē jiems tuoktis. Ir tie draudīmai daūnīausīai būva vis dēl medžiagīnīų īsrokavīmū, kurie sūnuī ar dukterīai buvo pastojē kelīā ī santuokā.

"Tu turīngas", sako tēvas, "kam tau reīkia tokīos vargšēs?" Arba pīrīešīngai: "Tu su kraīčiu, ko eīsī uż to plīkio?" pradeda īsmētīnēti motīna savo dukrai, sužīnojusī, kad jī gyvenīmo draugu pasīrīnko maūzīau pasīturīntī uż save vaīkīnā.

Ir štai dēl to kyla, jei jau ne nusižudymai, tai īvairūs nesūsītārīmai, barnīai, pyktīs, ašaros ir pagalīau slaptos jungtuvēs. Ir vis tai dēl nevīenodo jaunavedžīų turīngumo arba nelygas luomo.

Taīgi, ko reīkētū prīsīlaīkyti tēvams šītīme reīkale ir ko vaīkams? Pīrmīausīa, nēvīenas jaunūolis ar jaunūolē neprīvalētū sukūrtī šeīmos gyvenīmo, kol jis neīsitīkīns, kad jo šeīmos gyvenīmo slenkščīu nevāīkščīos vargas ir neprītekīlus. Jie turī stengtīs, kad tasai ryšys, svarbīausīas ir švenčīausīas, prakīlnus ir amžīnas atneštū jiems laīmēs, bet ne prakeīkīmo. Taīgi turī žīnotī, kad ten, kur īsīkrausto vargas, meilē, meīlus ir malonus dvīejū žīmonīų sugyvenīmas tuoj pabēga. Bendras gyvenīmas pavīrsta amžīna kančīa ir neapsīkentīmu, o toks dēl skurdo kylās nepasītenkīnīmas, daūnai graūų bendrā gyvenīnā apkartīna arba ir visai swardo.

Taīgi neprotīngai elgīasī tie, kurie neturēdami nē tarnybos, nē kokīo turto ir nenumatydami, īs ko galēs patys pragyventī ir būsīmus vaīkus īsmaitīntī, vis dēlto tuokīasī, skuba sudaryti šeīmynīnī gyvenīmā.

Bet īs kitos pusēs, negerai daro tie, kurie ī vedybas žīūrī, kaip ī pralobīmo pīrīemōņē.

Tokie atvaūzīavē pīrīslēmīs graūzīausīais žodžīais kalbīna mergaitē, bet kalbēdami vis daīrosī ī klētīes ar rūsīo pusē, o jū kalba, — taip ir jautī, — kad atsīduoda kumpīu ir

mėsos sūdomuoju loviu. Tokiems vedybos, ne gyvenimo draugės ieškojimas, kuriai atiduotų savo širdį, bet biznio darymas, būdas pralobti ir papildyti savo ištuštėjusią piniginę.

— Kodėl tu vedi šitą mergaitę, argi ji tau iš tikro patinka? — klausiu vieną vyrą. “Tai kad ji turtinga!” — “Tai tu vedi piniginę, bet ne mergaitę”, — atsakiau jam. Ar gi itaip sudaryta moterystė gali būti laiminga? Tokios moterystės greit pavirsta pragaru, nes ten buvo ieškoma pinigų, bet ne meile plakančios širdies.

Taigi jei vaikinai į vedybas žiūri, kaip į pasipelnymo ir pralobimo dalyką, o mergaitę jis ima tik kaip neišvengiamą priedą, toks vaikinai nevertas yra, kad už jo tekėtų dora ir save gerbianči mergaitė.

Kartą Temistoklio dukteriai piršosi du romėnai: vienas turtingas patricijus, bet jai nemalonus, kitas gi nepasiturintis, bet labai jai patinkamas. Taigi ji, verčiama pasirinkti vieną iš dviejų, pasakė šiuos įsidėmėtinus žodžius:

— Man mieliau vyras be pinigų, negu pinigai be vyro.

Taigi karachterių sutikimas, sugyvenamas būdas, darbštumas ir religingumas, štai yra didžiausi turtai, kurie moterystę daro laimingą.

Neturtingos mergaitės dvi darbščios rankos vyrui gali atnešti daugiau turto, negu kokia turtuolė, kuri paskui visą savo dalį iššvaisto tualetams, frizūroms ir veido pomadoms.

Tavo pasirinktasis turi būti religingas

Ypač saugotis reikia rinktis gyvenimo draugą tokį, kurs yra be tikėjimo arba atšalęs nuo tikėjimo praktikų. “Mano sūnau”, perspėja šv. Dvasia, “nesidėk su nusidėjėliais, kelk savo koją nuo jų takų” (Plg. Pat. 1, 15), nes “kas paliečia smalą, susiteršia”.

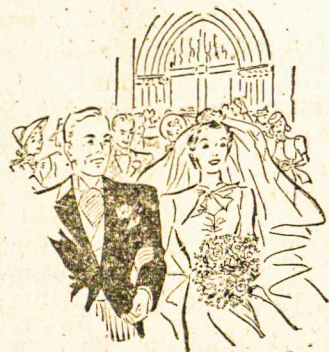
Todėl labiausiai saugotis reikia tikėjimo pašaipininkų ir tų, kurie tyčiojasi iš aukštų ir šventų dalykų. Tuomi jie išduoda savo vidaus lėkštumą, dvasios tuštumą ir vėjavaikiškumą. Jie negali būti tau tinkami gyvenimo palydovai.

Aš galiu paklausti savęs: Kokią aš turiu

garantiją, kad toks vaikinai savo pareigas mano atžvilgiu pildys, jei jis jų Dievo atžvilgiu nepildo. Kokį pagrindą aš turiu, kad jis man mergaitei duotą žodį išlaikys, jei jis nelaiko Dievui prisiektos ištikimybės, kurią davė per krikštą? Jei jam Dievas nėra šventas, tai juo labiau aš jo akyse greit galėsiu pavirsti mazgote, nors dabar jis mane ir gražiausiais žodžiais glosto.

Vyras, kurs Dievo nemyli, nemylės nė savo gyvenimo draugės. Kas neturi tikėjimo, galės bendrame gyvenime dalintis džiaugsmu, bet ne skausmu. Kentėjimuose, ar kokiuose nepasisekimuose toks nepatikimas. Yra juk tiek ir tiek atsitikimų, kad tokie be tikybės, dažnai yra ir be sąžinės ir gailėtumo, kurie paliegusią savo žmoną pameta ir ja nesirūpina.

Kas į moterystę neina tarsi užrištomis akimis, bet paiso gero kitų patarimo, tam nė Dievas nešykštės malonės suteikti gražios moterystės laimės taip, kad vyras prieš mirtį paėmęs savo mylimos žmonos ranką ir žiūrėdamas jai į akis galės pasakyti: “Dėkoju tau, Viešpatie, kad tu man davei tokią gerą žmoną!”

Paklausimams Atsakymai

Kokią reikšmę turi margučiai? M. S

Nuo seniausių laikų kiaušinis buvo laikomas Kristaus simboliu. Kaip kad vištukas pats savo jėgomis prasikala iš kiaušinio lukšto ir ima naujai gyventi, taip Kristus, po nukryžiuavimo ir mirties, Pats savo jėgomis prasilaužė per užantspaudotą ir uždarytą kapą ir pasireiškė naujame, pilname gyvenime ir gyvybėje, kad įrodytų amžinojo gyvenimo buvimą ir Jo dėstyto mokslo tikrumą.

Įvairūs kiaušinių išmarginimai ir nudažymai yra vietinių papročių, gabumų ir pamaldumo pasireiškimas.

Mano draugas ir aš susikirtova apie kunigus: ar jie turi galios daryti stebuklus ar ne? Štai paklausimas:

Ar kunigai gali padaryti šitoki stebuklą: Sakykim, jog gatvėje kunigas susitinka neregį, — ar galėtų kunigas neregiumi suteikti ar gražinti regėjimą. C. D., Mass.

Paprastai, kunigai neturi galios tokius, kaip čia minėta, stebuklus daryti. Visgi negalima pasakyti, jog jie neturėtų galios jokių stebuklų daryti. Daryti, jie tikrai daro stebuklus, tik jie yra kitos rūšies, pavyzdžiui, malonės stebuklus išpažinties klausykoje, prie mirštančių patalo, tarp vargdienių. Tačiau, šios rūšies stebuklai lieka nepastebėti, nežinomi ir neskelbiami. Štai kad ir stebuklų stebuklas, šv. Mišios, kurios kasdien yra atnašaujamos ant mūsų altorių, yra toks stebuklas, kurį vien kunigai, tai yra, vien turintieji kunigiškus šventimus tegali padaryti. Net ir dangaus aukščiausieji angelai tokio stebuklo negali padaryti!

Tai kurie kunigai yra net ir pagydymo stebuklus darę ir galimas daiktas, jog ir šiandien gali atsirasti tokių kunigų. Dievo galybei nėra ribų!

Jeigu žmogus yra bemirštąs mirtinoje nuodėmėje ir yra negalima pasikviesti kuniga, kaip jis gali išganyti savo sielą?

Bemirštąs katalikas, kuris negali atlikti

išpažinties kadangi nėra kunigo, gali apturėti savo mirtinų nuodėmių atleidimą, padarydamas tobulą gailėsties aktą. Tobulas gailėsties aktas reiškia vien iš Dievo meilės nuoširdžiai gailėtis visų savo nuodėmių, arba iš Dievo meilės, kuris yra neribotai geras ir vertas visokios meilės, nuoširdžiai gailėtis visų savo nuodėmių.

Nekatalikai, kurie ne iš savo kaltės nežino apie katalikų tikėjimo tikrumą ir nežino, jog reikia naudotis atgailos sakramentu nuodėmių atleidimui, aukščiau išaiškintu būdu taipgi gali apturėti savo nuodėmių atleidimą.

Ar galima priimti Komuniją kitoje parapijoje, kurioj nesi parapijonas? Ar tai nebūtų vagystė? Detroit, Mich.

Tiesa, kiekvienas žmogus katalikas turi rūpintis palaikyti savo parapiją, bažnyčią ir jos tarnus. Toks yra Bažnyčios teisingas reikalavimas ir įsakymas. Visgi, niekur nėra uždrausta svetimoje parapijoje, kurioje nesama parapijono, Komuniją kartais priimti. Čia nebūtų nė jokios vagystės, nes Komunijos nieks negali nupirkti ir pinigais ji neįkainojama. Taigi, vagystės nepapildoma.

Kur dingo Noės laivas?

Niekas nežino, tačiau, tur būt pateko į to paties likimo pirštus į kuriuos patenka visi medžiaginiai pastatai. Jie patarnavo Dievo tikslui ir atliko savo pareigą. Kadangi Dievas nedavė jokių įsakymų Noės laivą užlaikyti nuo puvimo ar gedimo, tur būt jis suiro ir subyrėjo. Kad anų laikų žmonės būtų pramatę šiandieninius visokių pažiūrų "išmintinguosius", kurie nelabai nori tikėti į Šventą Raštą, gal būtų pasirūpinę Noės laivą užlaikyti.

“Kas gi papiktina vieną iš šitų mažutėlių, kuris į mane tiki, tas vertas, kad asilo sukamų girnų akmuo būtų užnertas jam ant kaklo ir kad jis būtų nuskandintas jūros gilumoje.” (Mato XVIII, 6).

Ivykiai Katalikų Pasaulyje

Argentinos Lietuvių Džiaugsmas

Argentinos lietuviai katalikai džiaugiasi pas juos atvykusių Tėvų Marijonų misijonierių darbo pradžia. Jų laikraštis "Švyturys" idėjo tokį straipsnį:

"Jau rašėme, kad pakrikusiai lietuvių iš-eivijai didžiuosiuose Argentinos sostinės plotuose ir pasinėrusiai siaurose partijinėse rietenose artėja geresnės dienos, nes atvykusieji lietuviai vienuoliai pramato galimybės įkurti atskirą parapiją su savo bažnyčia, sale ir mokykla, sudarant lietuvių religinį ir tautinės kultūros vystymo centrą.

"Ir dabar, dalinamės su savo skaitytojais džiaugsminga žinia, kad mūs spėliojimai dideliais šuoliais eina prie tikrovės. Būtent, La Platos arkivyskupas jau užgyrė skiriamos Tėvų Marijonų vadovavimui parapijos ribas, lietuvius vienuolius užkvietė apsigyventi jojo arkivyskupijoje, jiems numatytos naujos parapijos ribose ir pažadėjo po šešių mėnesių ją padaryti visai savistovią.

"Taip pat rašėme, kad lietuviai jau išnuomavo pamaldoms ir savo vienuolyno įkūrimui vietą V. Alsinoje kur suseina Rivadavia, Remedios de Escalada de San Martin ir Guifra gatvės. Čion bus įrengta koplyčia. Joje telpa apie 150 žmonių. Ši naujoji lietuvių parapija apsirinko globėju šv. Juozapą ir vadinsis Šv. Juozapo parapija. Šv. Jono Evangelisto bažnyčioje Mišios yra laikomos kas sekmadienį 11:45 val.

"Tenka džiaugtis sėkminga Tėvų Marijonų veikla Argentinoje, kad dviejų mėnesių laikotarpyje tiek daug ir taip plačiai vietos lietuvių religinei ir tautinei būklei pakelti darbo atliko, bet ypač reikia aukštai vertinti jų sėkmingą žingsnį įsikurti atskirą parapiją. Kolei Buenos Aires lietuviai nepriklausė atskirai parapijai, jie buvo išimėte nedideliais būreliais po plačiasias šio didmiesčio apylinkes,ėjo į bažnyčias kur

kam papuolė, ar visai nėjo, ir taip juo toliau juo labiau tolėjo nuo tikėjimo ir savo tautos, jau neminint vaikų.

"Dabargi kas gali suskubs persikelti ar nuosavybes įsigyti arti lietuvių bažnyčios. Greitu laiku bus pradėtas vaikų ruošimas prie pirmosios Komunijos, ir nepraeis daug laiko, kad šalia bažnyčios įsikurs pastovi lietuvių mokykla, su sale susirinkimams bei lietuviškų vakarėlių rengimui. Žodžiu, įgiję pastovų lietuvių centrą, bus žymiai patogiau ugdyti lietuvišką kultūrą, ir galėsime kiek drąsiau žiūrėti į ateitį.

"Tiek bus lengvesnis ir spartesnis darbas, kiek bus geros valios susipratusių lietuvių su Tėvais Marijonais kartu dirbti. Nuo didesnio skaitliaus vietos lietuvių uolaus prisidėjimo priklauso sėkmingas Argentinos lietuvių gerovei plano vykdymas, kuris jų vardą pakeltų vietos gyventojų akyse ir lietuvių iš-eivių istorijoje jų vardus pažymėtų".

Džiaugiasi Priėmęs Katalikybę

Heywood Broun, garsus Amerikos žurnalistas, neseniai priėmė katalikybę. Iš jo raštų matyti, kad jis, suradęs tikrąją tiesą, labai džiaugiasi ir didžiujasi.

Viename savo rašiny jis sakosi ieškojęs žmonių tarpe brolybės. Ją tik dabar tesuradęs, nes tai atsiekiama pilnu Dievo pažinimu. Pirm surasiant broliškumą visoje pilnumoje, reikia surasti Kristų. "Nežiūrint iš kur mes kelionę nepradėsime, čia yra mūsų namai" — rašo Broun.

Šia proga reikia pažymėti, kad per pastaruosius keliolika metų į Katalikų Bažnyčią perėjo daug žymių mokslininkų ir šiaip žymių asmenybių.

Gyventi Arba Mirti

Londonas, Anglija. — "The Universe" anglų katalikų savaitraštis, spausdina visą seriją rimtų H. Belloc straipsnių apie Katalikų Bažnyčią ir revoliucijas. Tarp ko kito

H. Belloc rašo:

Po ilgos savo studijų kelionės aš priėjau prie išvados, kad dabar pasaulyje yra tik vienintelis religinis klausimas: kova tarp Maskvos internacionalinio komunizmo ir Katalikų Bažnyčios.

Žodis revoliucija seniau reiškė sugriovimą ir įvedimą naujos tvarkos. Kapitalizmas pagimdė visuose Europos kraštuose tokių žmonių, kurie nepripažįsta ne tik sukurtos valdymo sistemos, bet ir visos mūsų paveldėtos kultūros ir ypač religijos. Tai matome ne tik Rusijoje, bet ir buvusioje Ispanijoje, ir Meksikoje ir kt.

Dabar atsistojo dvi galybės viena prieš kitą. Kova yra dvikova dėl gyvenimo arba mirties. Deja, dar ne visi tai supranta ir pastebi. Tik Romos Katalikų Bažnyčia yra tikrasis kelias į išgelbėjimą.

Šv. Tėvas Karštai Dėkojo 3200 Ispanų Karo Veteranams Už Tikėjimo Apgynimą

Vatikanas. — Šventasis Tėvas Pijus XII priėmė 3,200 ispanų kareivių ir jų vadus karininkus ir asmeniškai jiems dėkojo už tikėjimo ir civilizacijos gynimą generolui Franco vadovaujant.

Ispanai pilietinio karo veteranai atvyko į Romą dalyvauti surengtose Italijos laimėjimų Ispanijoje iškilnėse. Su jais atvyko ir Ispanijos vidaus reikalų ministras Ramon Serrano Suner.

Pro klūpančias ispanų veteranų eiles popiežius perėjo ir kiekvienam jų leido bučiuoti ranką, ko paprastai nedaroma gausių grupių audiencijose.

Grižęs sostan popiežius kalbėjo: "Sveiki, katalikiškos Ispanijos vadai, karininkai ir kareiviai, mano mylimieji sūnūs, savo tėvo širdžiai atnešę didelę paguodą kaip tikėjimo ir civilizacijos gynėjai savo tėvynėje".

Po to popiežius privačiai priėmė jų vadus.

Vokietijos Imperijos Žymus Skaičius Žmonių Yra Katalikai

Amsterdamas, Olandija. — Prijungus prie reicho Austriją, Čekiją ir Klaipėdos kraštą, Didžiojoje Vokietijoje yra apie 87 milijonai gyventojų. Tikėjimo atžvilgiu jie skirstosi šiaip: 43,500,000 protestantų, (50 proc.),

37,500,000 (43,1 proc.) katalikų, 900,000 (1 proc.) kitų krikščionių, 750,000 (0,86 proc.) izraelitų ir 4,350,000 kitų nekrikščionių ir be tikėjimo žmonių (5 proc.).

Iš katalikų apie 30 milijonų yra vokiečiai, šeši milijonai čekų, milijonas lenkų ir keletas šimtų tūkstančių Burgenlando kroatų, Karintijos slovėnų, Lusatijos serbų, Rytprūsių ir Klaipėdos lietuvių, vengrų, slovakų ir t.t.

Amerikai Paskirti Nauji Vyskupai

Vatikanas. — Šventasis Tėvas Pijus XII paskyrė naujus vyskopus J. A. Valstybėms.

Prelatas W. O. Brady iš St. Paul, Minn., paskirtas vyskupu Sioux Falls vyskupijon.

Prelatas T. A. Connelly iš San Francisco paskirtas auxiliniu vyskupu San Francisco arkivyskupui.

Prelatas Richardas J. Cushing, Katalikų Tikybos Platinimo (Bostono diecezijoje) dr. gijos direktorius, buvo paskirtas Bostono diecezijos auxiliniu vyskupu. Naujasis vyskupas Cushing eis buvusio vyskupo Spellmano ppareigas.

Apaštališko Sosto Delegatas Buvo Pagerbtas

Washington. — Šv. Sosto Delegatas J. Valstybėms, arkivyskupas Cicognani, buvo vienas iš pakviestųjų į iškilmingą karaliaus Jurgio VI ir karalienės Elzbietos priėmimą, Britų ambasadoje. Arkivyskupas Cicognani buvo perstatytas karaliui ir karalienei ir jie maloniai šnekučiavo trumpam laikui.

Generalinis Jungtinių Valstybių Advokatas Yra Tretininkas

St. Boneventure, N. Y. — Šv. Bonaventūro Kolegijos mokslo metų užbaigimo programoje generalinis J. A. Val. advokatas, Pranas Murphy, sykiu su kai kuriais kitais priėmė garbės teisių daktarą. Iškilmingos puotos metu p. Murphy pranešė, jog jis jau ilgą laiką yra Šv. Pranciškaus Ordono tretininkas.

Kardinolo Mokykla Kunigams

Čikago, Ill. — Kardinolas Mundelein praneša, kad praeitų metų Socialinio Veikimo Mokykla Kunigams vėl bus atidaryta šią vasarą. Pamokos prasidės liepos 17 d. ir tęs

sis iki liepos 28 d. ir įvyks Šv. Marijos Prie Ežero Seminarijoje, Mundelein, Ill. Tai bus puikiausia proga kunigams įsigilinti į darbininkų ir unijų klausimus. Pamokų dėstymui Jo Eminencija yra pakvietęs prityrusius mokytojus kaip Pralotą Pr. J. Haas, Ph. D., kun. R. A. McGowan, ir kun. J. P. Monaghan.

Nacionalis Socialės Akcijos Kongresas Įvyko Clevelande

Cleveland, O. — Birželio 12 iki 14 d. įvyko Socialės Akcijos kongresas. Kongreso metu įvyko begalo daug vedamų diskusijų prie apskrito stalo. Daug tų diskusijų buvo transliuojamos per radio National Broadcasting tinklą.

Diskusijoms vadovavo vyskupas O'Hara, prelatai Haas ir Ryan ir daug kitų pasižymėjusių kunigų. Be to kalbėjo ir Clevelando arkivyskupas Schrembs.

Trys Kunigai Per Vienus Metus

Čikago, Ill. — Šių metų bėgyje Elzbieta Cashman matė kaip trys jos sūnai buvo iššventinti į kunigus. Aną dieną ji sugrižo iš Perryville, Mo., kur trečias kun. Eduardas Cashman, buvo iššventintas. Jos šeimoje iš viso yra keturi vienuoliai kunigai ir viena vienuolė. Du sūnai, kunigai Jokūbas ir Eduardas priklauso prie Šv. Vincento Pauliečio vienuolijos ir kiti du sūnai, kunigai Malakijus ir Ethereldas priklauso prie Pranciškonų vienuolijos, o duktė, sesuo Teresė prie Šv. Panelės Labdaringų Seselių vienuolijos.

LIETUVIAI AMERIKOJE

Prof. K. Pakštas Atvyko Į Ameriką

New York. — Birželio 10 d. švedų laivu "Drottningholm" atvyko Vytauto Didžiojo universiteto profesorius dr. Kazys Pakštas drauge su žmona. Jis atvyko Kalifornijos universiteto kviečiamas skaityti vasaros semestre paskaitas iš politinės geografijos svarbiausių klausimų. Profesorius yra gavęs vienerius metus atostogų, kurias, tur būt, praleis šioje šalyje, o gal leis ir į tolimesnę kelionę.

Ona Pakštienė pasiliks Worcester, Mass., pas savo mamytę, o profesorius netrukus vyks į tolimą Los Angeles miestą, į kurį vykdamas sustos keliose kolonijose.

Prof. Pakštas birž. 11 d. lankėsi Marianapolio Kolegijoje kur dalyvavo mokslo metų užbaigos iškilmėse ir pasakė bakalaurato kalbą. Šiomis dienomis prof. Pakštas lanko rytinės valstybes ir mano aplankyti Čikagą prieš išvyksiant į Kaliforniją su pamokoms.

Prelato Amboto Įvilktuvės

Hartford, Conn. — Birž. 18 d., Jo Malonybė Prelatas Ambotas buvo iškilmingai įvilktas ir pirmą kartą užsidėjo savo purpurinius rūbus. Visi parapijiečiai dalyvavo šiose iškilmingose apeigose Švč. Trejybės bažnyčioje.

Tą pačią dieną 2 val. popiet parapijiečiai ir visos parapijos draugijos surengė prelatui Ambotui pagerbti bankietą Hotel Bond, Asylum Street, Hartforde.

7 val. vakare (tą pačią dieną) mokyklos salėje buvo kita programa, kurią išpildė vaikučiai ir parapijos choras.

Kun. Navickas, MIC. Išvyko Į Europą

New York. — Kun. dr. J. Navickas, MIC., Marianapolio Kolegijos rektorius, po sunkaus mokslo metų užbaigimo išvyko į Europą. Pirmiausia apsistos Prancūzijoje, kur visą mėnesį gydisis kurorte, o iš ten vyks į Romą dalyvauti Tėvų Marijonų seime.

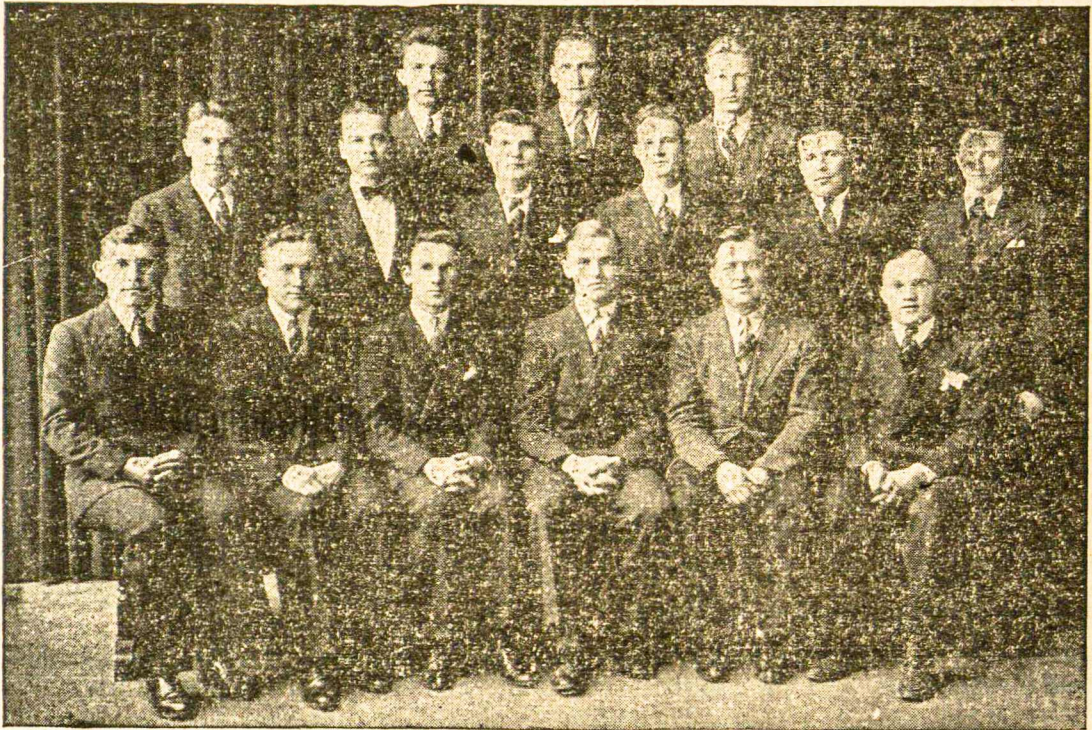
Kartu su kun. rektorium vyksta ir kun. J. Jančius, MIC., kuris taipogi dalyvaus Tėvų Marijonų seime Romoje.

Rytinės Valstybės Rengiasi Prie Lietuvių Dienos

Marianapolis, Thompson, Conn. — Marianapolio Kolegijos viršininkai rengiasi prie milžiniškos metinės šventės, Lietuvių Dienos, kuri įvyksta kasmet per liepos 4 d. Šioji diena yra visų Naujosios Anglijos lietuvių rengiama, čia pat prie Kolegijos rūmų. Šiais metais, kaip ir kasmet, metinė šventė prasidės su iškilmingomis pamaldomis iš ryto. Tada būna sporto olimpiada, meno valandėlės, linksmi šokiai, ir graži grupių parada su Dainų Šventės programa.

ALP 2272

MARIANAPOLIO KOLEGIJOS ABITURIJENTAI:

Pirmoje eilėje iš kairės į dešinę sėdi: Povilas Sabulis, B.A. (Ansonia, Conn.), Albinas Bernatonis, B.A. (Philadelphia, Pa.), Albinas Gurklys, B.A. (Waterbury, Conn.); Albinas Šeputa, B.A. (Brockton, Mass.), Antanas Dranginis, B.A., studentų kuopos pirmininkas, (Cumbola, Pa.), Jonas Mikelionis, B.A. (DuBois, Pa.).

Antroje eilėje stovi: Jonas Parulis, B.A. (Worcester, Mass.), Juozas Remeika, B.A. (Bloomfield, N. J.), Petras Kupraitis, B.A. (Lietuva), Pranas Bulovas, B.A. (Brooklyn, N. Y.), Bronius Radzevičius, B.A. (Minersville, Pa.), Antanas Skirius, B.A. (Lietuva).

Trečioje eilėje stovi: Antanas Blažaitis, B.A. (Pittsburgh, Pa.), Benediktas Marčiulionis, B.A. (Goodman, Wis.), ir Jonas Petrauskas, Studentų Sąjungos centro pirmininkas (Gardner, Mass.).

A. † A.

ANELĖ MIKĖNIENĖ

(Po Tėvais Tibeliūtė)

narė Marijonų Rėmėjų Draugijos mirė birželio 12 d., 1939 m. Už jos sielą bus atlaikytos dvejios šv. Mišios ir primename, kad visi Marijonų Rėmėjai sukalbėtų už jos sielą po dalį Ražančiaus. Lai gerasis Dievas duoda jai amžinąją dangaus karalystę laimę.

A. † A.

FELICIJA KUNDROTIENĖ

amžina Tėvų Marijonų Rėmėjų Draugijos narė užmigo Viešpatyje baland. 6 d., 1939 m. Už jos sielą Tėvai Marijonai atlaikys dvejias šv. Mišias. Visi Marijonų Rėmėjų Draugijos nariai prašomi sukalbėti vieną dalį šv. Ražančiaus ir už jos sielą šiaip jau pasimelsti, kad Dievas jai būtų gailestingas.
